

# KEÇİ DAĞI

DAVID VANN

Çeviri: SUAT ERTÜZÜN

♥ can  
roman



DAVID VANN  
KEÇİ DAĞI

Goat Mountain, David Vann

© 2013, David Vann

© 2014, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Eylül 2014, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Düzeltili: Nükhet Polat, Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek, Serap Bertay

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım ([www.lom.com.tr](http://www.lom.com.tr))

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş

Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2323-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

[www.canyayinlari.com](http://www.canyayinlari.com)

[yayinevi@canyayinlari.com](mailto:yayinevi@canyayinlari.com)

Sertifika No: 10758

DAVID VANN  
KEÇİ DAĞI

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Suat Ertüzün

♥can

David Vann'ın Can Yayınları'ndaki diğler kitapları:

*Bir İntihar Efsanesi*, 2012

*Caribou Adası*, 2012

*Pislik*, 2013

DAVID VANN, 1966'da ABD'ye bağlı Aleut Adaları'ndan Adak'ta doğdu. Babasının intihar etmesini, yaşama tutunmak için bir çıkış noktası olarak gördü ve *Bir İntihar Efsanesi* adlı ilk kitabında bu konuyu işledi. Basılan ilk kitabı *A Mile Down: The True Story of a Disastrous Career at Sea* (Bir Mil Ötede: Denizde Talihsiz Bir Mesleęin Öyküsü), çoksatarlar arasına girdi. Yazımının üzerinden 12 yıl geçtikten sonra yayımlanan *Bir İntihar Efsanesi*, büyük ilgi uyandırarak Fransa'da Médicis Ödülü dahil on bir ödöl kazandı. *Caribou Adası*'yla (2011) başarılarını sürdürdü. *Pislik*, 2012'de, *Keçi Dağı*, 2013'te yayımlandı. David Vann, San Francisco Üniversitesi'nde ders vermekte, ayrıca bazı dergi ve gazetelere makaleler yazmaktadır.

SUAT ERTÜZÜN, 1971'de Hollanda'da doğdu. İlkokulu Hollanda'da, ortaokul ve liseyi İstanbul'da okudu. Boęaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü 1996'da bitirdi. Bir süre bankacılık ve turizm sektöründe çalıştıktan sonra çevirmenlik yapmaya başladı. John Banville, Aimee Bender, Stephen Greenblatt, Rachel Kushner, V.S. Naipaul, Patricia Highsmith, Rudolfo Anaya, Sybille Bedford, Kiran Desai, J.M. Coetzee gibi dünya edebiyatının önde gelen yazarlarının eserlerini dilimize kazandırdı.





Keçi Dağı'nda her yıl avlanan Cherokee Kızılderilisi  
dedem Roy Ivory Vann (1904-1991)  
ve şefler David Vann, James Vann ve Joseph Vann dahil,  
TÜM ATALARI İÇİN



Havayı kalın bir tabaka halinde kaplayan toz zerrecikleri günü kızıl bir hayalete çevirmişti. Onların kokusu yok muydu; o tozların kokusu, çamların kokusu, güvercin otlarının kokusu? Kamyonet, başı ayrı gövdesi ayrı hareket eden parçalı bir yaratık gibiydi. Sert bir virajda az daha yan taraftan aşağı yuvarlanıveriyordum.

Kamyonetin kasasına tutturulmuş şiltenin üstünde diz çöktüm; bütün kamp edevatı şiltenin altındaydı. Kuzey California, 1978. Sallantılar ve virajlarda sıkıca tutunduğum metal, sabah saatinde bile kızgındı. Dağı çıkan dönemeçler. Bir ayakkabı kutusunda taşlarım vardı ve yolun düz kesimlerine vurduğumuzda onlardan birini alıp yanından geçtiğimiz bir ağaca savuruyordum. Hoplamalar ve virajlar, kenara gönderilen taşın kıvamlı havayı döne döne biçen, ama kendi ivmesiyle ileri doğru atılırken çıkardığı uğultu. Zorlanmış bir ivmeydi bu tabii; bir eğik atışla rızası dışında bir sürat. Çizdiği eğrinin hissi içimdeydi, gidişini önceden canlandırabiliyor, nişanımı alabiliyordum. Taşın ağaç etine çentik atmasıyla havaya bir yumruk sallıyordum. Motorun hırıltısı üstünden gelen ağır bir gümlleme, belki kopan bir ağaç kabuğunun görüntüsü.

Gökyüzü yere yaklaşıyor, gün ısınıyor, hava ağırlaştıkça ağırlaştırıyor, her şeyin kokusunu kendisinden çıkarı-

yordu. Metalin, egzozun, benzinin, tozun, otun, çamların ve şimdi de kuruyup sararmış çimlerden uzun bir arazinin, gölden uzakta şeker çamlarıyla dolu bir vadinin, yeni bir coğrafyaya girdiğimizi haber veren bir vadinin kokusunu.

Bartlett Kaynarcası'nda durduk. Kendi tozumuzun anlık alacakaranlığında park ederken babam bulanıklığın yatışmasını beklemeden kapısını açtı ve omzunda tüfeği, uzun ince bir gölge halinde arabadan indi. Gölgede bile aydınlık, gölgeye kazınmış babam; yeryüzünün geri kalanından ayrışarak belirginleşmiş varlığı fazla barizdi. Kaynarcaya çıkan patikada yürümeye başlamıştı bile.

Kamyonetin öbür tarafından ellerinde limonlarla dedem, onun da peşinden babamım en iyi arkadaşı olan, ortada sıkışan ve ilk anılarımdan itibaren aileden biri gibi hafızamda hep yer eden Tom indi. Başını kaldırıırken o toz dumanın içinde bile güneşi yansıtan bir gözlük takmıştı. İşte geldik, dedi.

Babamın indiği taraftan aşağı atladım. .30-30 kalibrelik levye mekanizmalı, delik gezli Winchester tüfeğimi almak için kabinde koltuğun arkasına uzandım; metali soğuktu, günün sıcağıyla henüz ısınmamıştı. Askı kayışı olmadığı için kaynarcaya doğru yürürken onu elime aldım. Hep olduğum ve hep olacağım gibi, diye düşündüm: namluyu aşağı vererek tüfek sağ elimde yürümek. İğnenin hareketi, gezegenin hareketiydi beni güden.

Uzun zamandır, onlarca yıldır işlemeyen Bartlett Kaynarcası kapalı, çitli ve metruktu. Bir eski zaman artığı. Kara, turuncu, yeşil ve beyaz liken kabartmalı gri kaya parçalarının arasından geçen dar patika arkadan içeri giriş sağlıyordu. Kayalar, istikballeri ve tüm bir maziyi anlatan küçük birer çark, düzenek ve nişan. Dünya üstüne binen, kendini sonsuzca yineleyen dünya.

Alçaktaki ölü dallar üstümüze başımıza çarpıyor.

Çıngıraklı yılanlara karşı tetikteyiz. Fakat patika neyse ki kısa ve çok geçmeden taraça gibi bir yerdeyiz. Ot ve çimlerin kapladığı eski bir bahçe, parçalar halinde çatlamış eski beton, gelip geçenlerce çiğnenmiş geniş araziler. Benim için büyüdü bir yer ama yalnızca benim için; çünkü hatırlayamayacak kadar küçüktüm ve bu sayede bu yer içimde büyüebilmişti.

Güneşe karşı dantelli ve fırfırlı şapkalarıyla kadınlar, kat kat giysilerinde köstekli saatleri ve bastonlarıyla erkekler. Kaynak sularında banyo yapmak ve onlardan içmek için şu huzur köşesine gelin. Böyle hayal ediyordum ve ailem de bir şekilde bunun bir parçası, daha eski ve daha görkemli bir parçasıydı. Müzik olurdu, bir çardağın altında çalan bir grup; akşamları ağaçlardan sarkan fenerler. Yaşlı meşeler, kalın ve boğum boğum; ama araları açıklık. Danslar edilirdi.

Dedem ot bürümüş ve neredeyse görünmez olmuş alçak bir beton duvara olanca ağırlığını yaslayarak oturdu. Beyaz bir mineral tabakasıyla kaplı küçük bir musluk vardı orada. Tadına bakmaya hazır mısınız? diye sordu.

Ağzım buruldu ama hayır demek istediğimden değil. Su kükürtlü olacaktı. Hı hı, dedim. Dedem devasa bir adam, kahverengi av gömleği ve ceketinin altında geniş, şişkin bir göbek. Ceket hep üstünde olurdu, sıcakta bile.

Yanında bir bardak getirmişti; izleyen bakışlarımın altında bir limon kesip iki dilimini sıktı, musluğu açtı ve paslı suyun kahverenginin aka aka durulmasını bekledi. İlk önce hep bana tattırırlardı ve ben, son gelişimizden beri bir şey –tadı dışında da bir şey– değişmiş midir, su zehirlenmiş midir, diye merak ederdim.

Babam, ağzının kenarında bir sırıtışla, Bartlett şampanyası, dedi. Onun da yanakları dedeminkiler gibi uzundu.

Artık üçü de beni izliyor, belli etmemeye çalışarak

eğleniyorlardı. Bardak, su kendi kendine oynaşarak ve ışıktaki parıldayarak, limon kabukları dağılarak doldu. Kokusu havaya yayıldı. Yeryüzünün derindeki katlarından yükselen kükürt.

Sıcak ve radyoaktif olduğunu hayal etmeme rağmen elime serin gelen bardağı aldım, üstünü kokladım ve öksürdüm; ben öksürdüğüme pişman olurken büyükler kısık sesle kıkırdıyordu. Sonra hızla içtim. Dünyanın kendi kabuğundan ve kovuklarından fersahlar boyu biriktirdiği gazlı osuruk.

Büyüklerin gözleri, tutmaya çalıştıkları kakhahalarından nemlenmişti, görebiliyordum. Gülün, ne duruyorsunuz? dedim. Gülmek istediğinizi biliyorum.

Gözlerini kapatıp ağzını büzen babam orali değil gibiydi; ama kirli beyaz tişörtünün altından göğsünün ve karnının kasım kasım kasıldığını görebiliyordum. Yüzünü çeviren Tom'un güçlkle zapt ettiği kakhahası gıcırtyla sızıyordu. Affedersin, dedi sonunda. Yüzünün şekli işte.

Babam eliyle ağzını örttü.

Tom, Bir atı yutmaya çalışan bir kurbağa gibi, dedi ve ekşittiği yüzünde altdudağını gererek gözlerini göğe kaldırdı.

Dedem kendini koyuverdi ve bir yandan naylon limon torbasının ağzını bağlarken öbür yandan karnını hoplatarak bir horultu saldı.

O limonlarla ne yapıyorsun? diye sordum. Hepiniz sırayla içmeyecek misiniz?

Babam, olanlar çok komikmiş gibi, gözlerini sıkarak kapatınca kimsenin o sudan içmeyeceğini anladım. Pekâlâ, dedim ve tüfeğimi kaptığım gibi kamyonete doğru gerisingeri yürüdüm.

Şiltenin üstüne kurulurken tüfeğim yanımdaydı; çünkü buradan itibaren artık gördüğümüz her geyiği avlayabilirdik ve kendimi bir hedefe kilitlemeye hazırdım.

Olduğum yerden kahkahaları işitebiliyordum; ama yaklaşırken seslerini kesip sessizce arabaya bindiler, biz de yine yola düştük. Terden ıslandığım ve tişörtüm yaş olduğu için rüzgâr serin geliyordu. Avuç içlerimi kasanın zeminine yapıştırmış, tüfeğimi bir bacağımın altına sıkıştırmıştım.

Artık geyik bakınıyorduk. Çalılarla kaplı bir yamaçta ölmüş kuru dalların arasında kıvrımlı boynuzlar, bir şeker çamının altındaki ya da bir gölgede uzanmış bir posta ait kahverengilik. Geyiklerin alabileceği şekil ve renklerin haddi hesabı yoktu ve gerisi hep fondu. Gözler o fonu oradan çıkaracak şekilde eğitilmeliydi, dünyayı kaybedecek ve geriye yalnızca hedefi bırakacak şekilde. Artık on bir yaşındaydım ve şu tüfeği iki senedir kullanıyor, kendimi bildim bileli de geyik arıyordum ama hayvan öldürmeme ilk defa bu avda izin veriyorlardı. Kanunen yaşım hâlâ yetersizdi ama aile töresince artık büyümüş sayılıyordum.

Dünya çoğunlukla boştu. Bunu zaten biliyordum. Araziler genelde ıssız olurdu. Çöl gibi. Oysa babam gölün her yerinde ördeklerin, ormanın her yerinde av hayvanlarının olmasıyla ilgili hikâyeler anlatırdı; otların üstünde büyüklüklerine ve cinslerine göre sıra sıra dizilmiş onlarca ördeğe, onlarca balığa ait fotoğrafları gözlerimle görmüştüm; hepsi ikişer avla poz veren, bir hafta sonunda sağlam boynuzlu on geyik vuran babamın, dedemin, Tom'un ve arkadaşlarının fotoğraflarını. Dolayısıyla bu çölün bir zamanlar kalabalık olması ve benim geç doğmuş olmam muhtemeldi. On binlerce yıllık insanlık tarihinde ben hepı topu yirmi beş yıl gecikmişim ve daha on bir yaşındayken bile bu duruma fena halde kızırıyordum; mirası ıskalamamış olmama bozuluyordum.

Rüzgâr artık sıcak ve tişörtüm kuruydu; hangi yükseltide olduğumuzu bilmenin imkânı yoktu. Dağlarda,

ama bir vadinin içindeydik, hava sıcak ve yoğundu. Bu yolu her yıl kat etmeme rağmen bazı kısımlar beni yine de şaşırtıyor, hatırladığımdan daha uzun geliyordu. Kendi topraklarımıza varmamız iki saat sürecekti ve bu da birçok farklı araziden geçeceğimiz anlamına geliyordu.

Kamyonetin üstünde gözcülük yapmam için beni oraya dikmişlerdi, gelgelelim rüzgâr kuruttuğundan gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum ve kilometreler boyu kuşlardan başka tek bir canlı göremedim. Her yerdeydi kuşlar. Geniş ve beyaz kuşaklı kanatlarıyla alçaktan kavisler çizerek uçan ağaçkakanlar. Motorun ve lastik sesinin bile üstüne çıkan mavi alakargalar ve California alakargaları. Hemen yolun kenarındaki isimsiz ve manasız küçük kahverengi kuşlar. Yolun yanında yürürken kanatlanmış açık pastel grisi kumrular. Belki başka şeylerin, en azından küçük yaratıkların kuru otlar arasında yaşadığını işaret eden tesadüfi yırtıcı kuşlar. Onlardan artakalanlar. Bana kalsa kumru ve bildircinleri vururdum, onlar gittikten sonra da tarlafarelerini ve küçük kahverengi kuşları.

Kamyonet yavaşladı, bir sel yatağından aşağı saparak perdahlı iri taşlardan bir dere kıyısına vardık. Durduğumuzda toz kalkmadı. Suyu azdı derenin –olsa olsa bir karış– ama geniş sayılırdı, en az on metre olmalıydı. Taşlar suyun altında rengârenk parlıyordu: maviler ve koyu ciğer kırmızısı, sarı otlar, kahverengi çamur ve ağaç kabuğu, yeşil iğneyapraklar, açık mavi gökyüzü. Olduğundan daha zengin renkler. Sığ kıyılarıdaki kumun içinde pirit ışıltısı.

Taşların içinde çömelip üst çığırda bir leşin olması ihtimaline karşı önce suyu kokladık, sonra soğuk, berrak ve ağır sıvıyı içtik. Soğudukça ağırlaşıyordu su, cıva gibi dünyanın merkezine yakın olmak için taşların arasından dipte akıyordu. Hepimizin içinde bizi aşağı çeken bir şey vardı şimdi. Bartlett suyunun ve limonun tadını kovmaya çalışıyordum.



Her birimiz mıknatıs gibiydik. Bana öyle geliyordu. Hepimizin içinde bize asılan bir şey vardı. Hiçbir eylem önemsiz değildi. Atılan her adım bir hedefe götürüyordu. Hafızam işlemeye başladığından beri biliyordum bunu.

Tekrar kamyonete bindik ve dereyle birlikte kıvrıla kıvrıla karşı kıyıdan çıktık. Yan pencerenin küçük çıkıntısına tutunurken geriye doğru bir çekim hissediyordum. Atları düşündüm, derelerin atlarla geçildiği, insanların eyerlere kapanarak hayvanların yelelerine yaklaştıkları zamanları ve o zamanları göremediğime içerledim. Modern dünyanın tümü bir saptırmaydı. At yerine televizyonun verildiği korkunç bir aldatmaca.

Daralan gölgeli yol bir yamaçta döne döne ilerliyordu. Ormandan geçtikten sonra tekrar güneşin altında kaldık. Hava serin yerlerde inceliyor, ışıktta ağırlaşıyordu. Gün hareket ediyor ve ben arkada pişiyordum. Tüfek bacağımın altındaydı ama geyikten eser yoktu. Yalnızca kaya, ot ve çalı.

Yoğun ve uçsuz bucaksız gür çalılıklar, hiç kuşkusuz bir zamanlar ağaçların kapladığı arazide bir küf gibiydi. Geyikler gündüzü bodur ağaçların altında geçiriyor, gözden irak duruyordu. Her yere yayılan kuru kahverengi dallar boynuzlar için mükemmel bir kamuflejdi.

Görüş mesafesi kısalıyor, yol bir cepten öbürüne uzanıyor, vadiler bir açılıp bir daralıyordu ama sonunda birbirine bağlı sırtlar boyunca yavaş yavaş yukarı tırmanmaya, arazimize yaklaşmaya başladık. Uzakta menzile giren diğer sırtlar, diğer dağlar dünyanın ve imkânların genişlediği duygusunu uyandırıyor.

Yol kâh hafif eğimli tepelerin yanından kıvrılıyor kâh dik yamaçları derinden kesiyordu. Sağımda arazi dik bir açıyla aşağı iniyor, yol tek şeride düştükten sonra bazen daha da daralıyor, lastiklerin altında küçük taşlar belirliyor ve babam içgüdüsel olarak uçuşumdan uzaklaş-

tıkça tekerlekler soldaki yükseltiye yanaşıyor, kamyonet derin boğazın dibine doğru meylediyordu. Taşlardan ve çukurlardan kaçça kaçça hızımız saatte on kilometreye kadar düşmüştü.

Önümüzde bir taş ve toprak yığını belirdi; heyelan olmuş ve yolu alıp götürmüştü. Babam yavaşladı ve on beş-yirmi metre kala durdu. Dönmeye yer yoktu. Geri geri gitmemiz gerekebilirdi. Geldiğimiz tarafa baktım, dik ve dardı. Yolun kolayladığı yere daha çok vardı.

Babam indi, Tom da onu takip etti. Kamyonetin arka kasasında dedem yerinden kıpırdamadı. Eh, dedi babam. Pek parlak görünmüyor.

Boşluk duygusuna kapılmıştım; tüfeğimi tutarak tepeye bakan taraftan aşağı atladım. Ayaklarımın altında yerinden taze çıkmış keskin ve kırık taşlar koyu griydi, likensizdi, yukarıdaki yüksek ve kayalıklı yamaçtan kopup havayla yeni temas ettikleri belliydi. Yeşillik yoktu; yalnızca yıkıntı. Bir çarşağı, bir etek döküntüsünü kesiyorduk ve yıllardır tam da kâbuslarıma giren şey başımızda gelmişti: Önü alınmaz bir kuvvetle kayaların kayıp düştüğü dik bir dağ yamacında kalakalmıştık. Gerçi rüyamda taşlar daha ince taneliydi ve kuma yakındı, ayrıca ben kamyonette değil, okul otobüsündeydim ama yine de rüyanın gerçek olmasına çok benziyordu bu. Orada hissettiğimi, kayaların bizi alıp götüreceğini, bizi alıp aşağıdaki boğazda ölüme sürükleyeceğini hissediyordum.

Babam kolunu bana attı. Merak etme, tamam mı? Her şey yoluna girecek. Aynı şey daha önce de oldu.

Rüyada olduğu gibi gerçek hayatta da tekrarların olduğunu duymak beni pek rahatlatmamıştı.

Tom yukarıdaki yamaca baktı. Aşağı inip duruyor, dedi. Birkaç yıla burada yol mol kalmaz.

Babam da başını kaldırıp dikkatle baktı. Olabilir, dedi. Yeni bir yol açmak pahalıya patlar. Ama burası Orman İdaresi'nin bölgesi. Onların ilgilenmesi gerekir.

Evet. Ama ne dersin?

Babam iç geçirip yanaklarını şişirdi. Hadi gidip şuna bir bakalım.

Üçümüz delik deşik yolda tek sıra halinde yürüyüp döküntüye doğru yürüdük. Yolun boydan boya yarısı kayıp aşağı inmişti. Toz toprak tazeydi, daha koyu bir kah-verengiydi, güneşten henüz ağarmamıştı. Kayalar neredeyse siyahtı. Aşağıda kökünden sökülmiş, parçalanmış, dalları kırılıp etrafa saçılmış ağaçlara baktım; hasar, çarşaklı yamaçtan ormana doğru yayılmıştı. Onlarca ya da yüzlerce metre yüksekten kopup gelen koca bir kaya parçasının dehşeti: çarpma noktasındaki ezici etkinin etrafa yayılması, domino taşları gibi uzun beyaz çizgiler halinde tek tek her hücreyi çatlatması. Ağaçların etli özüne nüfuz edebiliyormuşum gibi, aynen böyle düşündüğümü hatırlıyorum.

Babam, Üst tarafta yeterince yer var, dedi. Kamyonet oradan geçer.

Açı meselesi işte, dedi Tom. Bayağı dik bir yer.

Hı hı. Geçmek kolay olmayabilir.

Hepimiz dağ tarafına doğru oturup ağırlık yapabiliriz. Olur.

Kamyonete dönüp bakınca dedemin, biraz önce yürüdüğümüz rotadan bize doğru geldiğini fark ettim. Bize bakmıyordu; gözleri hiçbir şeye bakmazdı zaten, belli belirsiz önünde olurdu. Yüzü hiçbir şeyi belli etmezdi. Bir ayağı öbürünün önünde, üç adım da, üç gün de sürebilecek ağır ve yavaş hareketler; yürüyüşünün bir varış noktası olabilirdi de, olmayabilirdi de. Aşağıdaki yıkıma dönüp bakmıyordu. Olabildiğince yabancı biri gibiydi öz dedem.

Dördümüz bir süre orada sessizce dikildik ve o kadarla kaldı. Daha bir şey konuşulmadı. Hiç hoşuma gitmemişti bu. Kamyonetin kasasına çıktık, Tom'la ben şil-

tenin dağa bakan tarafına bacaklarımızı sallandırarak oturduk ve bu arada babam, yolcu koltuğundaki dedem yanında, arabayı yavaş yavaş döküntüye doğru sürdü. Görünüşe bakılırsa –ve olacağı oysa– kendisinden başka iki nesille birlikte o uçurumdan aşağı tepetakla yuvarlanmaya razıydı.

Yüzüm dağa dönük olduğundan öbür tarafta neler olup bittiğini göremiyordum. Tekerlekler boşluğa düşecek olursa, bunu ancak devrildiğimiz zaman anlayabilirdim ve o zaman da iş işten geçmiş olurdu. Atlamaya çalışabilirdim ama o sırada zaten havada süzülüyor olurdum. Şu dünyadaki en korkutucu şey yerçekimidir, insanı boşluğa çeken şeydir.

Babam dört çekerli sürüşte ağır ağır ilerliyor, olsa olsa saatte yedi-sekiz kilometreyle gidiyordu. Arabanın yanı bir dalgaya binmişçesine kalkıyor, kalkıyor ve yan yatıyor, ben öne doğru eğiliyor ve tekerlekteki ağırlık hafifledikçe tekerlek yuvasının açıldığını görüyorum, babamla dedemin kendilerini zamanında dışarı atıp atamayacaklarını bilemiyordum. Arabanın içinde mahsur kalabilirlerdi.

Altımızda dağın yan yattığını, yerçekiminin bir kavisle savrulup yandan bize asıldığını hissedebiliyordum. Bir sarkacı yerçekimi; dördümüzle birlikte şu kamyonet ise sarkacın sabitleme noktası.

Fakat aç hafifledi ve dünya düzelmeye başladı; yuvarlanmamıştık.

Tom, Biraz ürkütücüydü, ha? dedi. Kamyonet durdu, Tom da tekrar yerine geçti. Birkaç gün sonra aynı yolu dönmemiz gerekecekti ve o zamana kadar şartlar değişmiş olabilirdi.

Büyükler içeride, ben nöbetteydim ve artık dağın yamacında, ağaçsız açık bir eğim halindeki yüzünde epey yükselmiştik. Ortalıkta kuru ot ve alçak çalı öbeklerinden başka bir şey yoktu ve öbür sırtlar geyik vurula-

mayacak kadar uzaktaydı; öyle olunca tepenin önümüzde kıvrılmasını süzmekten, ufuk çizgisinde boynuzların belirmesini ve tez canlı bir zıplayış ve kaçışı beklemekten başka yapacak bir şey kalmıyordu.

Mavi gökyüzüyle, meltemiyle, kuşlarıyla güneşli, nefis bir gündü ve kamyonetimiz, tekrar ormana dalmadan hemen önce karşımıza çıkacak olan giriş kapısına doğru ilerliyordu. Burası başka hiçbir yere benzemediğinden, her gelişimizde kapıldığım heyecanın aynısına yine kapılmıştım. Nesillerdir durmadan geldiğimiz, hep dönüp geldiğimiz yer. Sahip olduğumuz, ait olduğumuz ve tarihimizin korunduğu yer; öncekilerin geldiği, olayların yaşandığı ve bu avda onların yine anlatılacak olduğu, bir geyik bulabilirsem eğer kendi hikâyemin de ilk kez bunlara eklenecek olduğu yer.

Yolun son kısmı aşınmış yapay setlerle manzanita ağaçlarının arasından geçiyordu ve bu bölümü hiç hatırlamıyordum. Tekrar açıklığa çıktığımızda karşımızda Keçi Dağı'nı gördük. Dağın güney yamacından giriş yaptık; sağ yanımızdaki ağaçsız alandan yükselen sırt hiçbir zaman avlanmadığımız dik bir kayalığa dönüyordu. Aşağısı gümrük bir ormanlıktı; kamp yerimiz, pınar ve çayır oradaydı ve onun da altında su bendi, ayı ağnağı, ağaçsız araziler, keskin virajlar ve bir yangının kasıp kavurduğu bölgeyle bize ait öbür alanlar görülüyordu.

Burası çevreye bakmak, kim olduğumuzu görmek için her zaman durduğumuz yerdi. Orta Vadi'den iki ortakla daha paylaştığımız iki bin beş yüz küsur dönüm arazi. Her şeyden uzakta. Dağın koca bir yüzü, aşağıdaki uzun ince vadinin ve Cache Deresi'nin neredeyse eteklerine kadar birkaç parselde ayrılmıştı.

Kimisenin ağzını bıçak açmıyordu. Orada uzun zaman daha öylece dikilip bakabilirdik. Fakat kamp kurma güdüsüyle kamyonet yavaş yavaş tekrar ilerlemeye başladı

ve yol kıvrıla kıvrıla, tüm manzaraların yittiği ve meşe yapraklarının, o damarlı yassı ve kuru yüzeylerin şimdiden düşmeye başladığı ağaçların arasına girdi. Manzaraların kızılı ve yeşili. Bir alakarganın sert ötüşü, derken yolun hemen kenarında bir bıldırcın patlaması: yere yakın sallantılı ve kararsız bir uçuşla biraz ilerideki başka çalı ve ağaçların içine kendilerini atan tombul boz bedenler. Av tüfeğini doğrultup ateşleyecek kadar eğitilmiş biri olarak, iniş için kanatlarını açıp pır pır eden kuşların koyu tüylü sorguçları karşısında kendimi zor tutuyordum. Her biri bir anlığına duraksarken gözüm, nişan alıp tetiği çekeceğim o âna, o kusursuzluk ânına kilitleniyordu; ama burada kuşları vurmama asla izin vermezlerdi. Geyikleri ürkütecek bir atış yapamazdım. Böylece bıldırcınlar çalılıkların arasında tekrar kayboldu, kamyonet ileri atıldı ve ben kör bir pişmanlıkla kalakaldım. İçimde sırf öldürmek isteyen, durmadan ve sonu gelmeden öldürmek isteyen biri vardı.

Artık hava daha serindi ve yolun tamamı gölgedeydi; solda kalan dik yamaçta gölgeli şekiller uzanıyordu. Sonunda varmıştık. Önümüzdeki giriş kapısının kalın çeliği kuru kan rengi bir boyayla boyanmıştı. Hiçbir kamyonetin esnetemeyeceği ağır boru malzeme, iki uçta da iki metre derinlikte betona gömülüydü ve kilidin üstünde kurşunun işleyemeyeceği kadar kalın bir kilit kutusu vardı. Tüfek mermisi bile ancak sekiz orada bir sıyrık bırakabilirdi. Kapıların yıllar içinde evrile evrile geldiği son nokta buraya babam tarafından kondurulmuştu; öyle bir kapı ki, hiçbir kaçak avcı onu parçalayamaz, bir daha başka bir kapıyla değiştirilmesi gerekmezdi.

Aşağı atladım ve kilit kutusunun altında, tozun top-  
rağın içinde yatıp iki eliyle dar bir çelik oluktan içeri uzanan babamın yanına gittim. Bu düzenek, kilide cıvata kesicisi veya silahla müdahale edilmesini engelliyordu ama bu arada anahtara da pek yer kalmıyor ve iki bük-

lüm, körlemesine çalışmak gerekiyordu. Babam omuzlarını kaldırıp yüzünü buruşturdu. Kahrolasica kaçak avcılar, dedi. Anahtarı döndürmekte zorlanıyorum. Arkamda yere uzansana.

Ben de tozun toprağın ve yaprakların üstüne yüzükoyun uzandım ve babam benden destek olarak doğruldu; kilit yayının açıldığını duydum.

Sonunda, dedi babam ve kilidi çıkarmak için biraz daha uğraştı.

Kalkıp üstümdeki tozu toprağı silktim, bu arada babam kapıyı açtı. Tom'la dedem yanımıza gelmiş, sırttan yukarı doğru bakıyorlardı. Tom, Bir kaçak avcımız var, dedi.

Yanlarına gidip bakınca uzakta, kayalık bir çıkıntının üstündeki turuncu avcı yeleşini ben de seçtim.

Bu kapıdan geçmeden oraya nasıl çıkmış? diye sordu Tom.

Kros motosikletiyle gelmiş olmalı, dedi babam. Ağır olduğu için kapının üstünden aşırılmaz ama anayolu takip ederse bu yana doğru ulaşabileceği izler açılmıştır artık.

Dedem, Ben iz miz bilmiyorum, dedi.

Av sezonu hafta sonu açılışı, dedi Tom. O açılışlarda gördükleri her şeye ateş ediyorlar. Onlar için ne fark edecek? Kanunu zaten çiğniyorlar, o yüzden ha mevsiminde avlanmışlar ha hazıranda.

Babam, Buradan dışarı çıkardılar mı kimse hayvanın nereden geldiğini anlayamaz, dedi.

Doğru.

Babam, Yakından görelim bakalım, diyerek kamyonete doğru yürümeye başladı. Ne demek istediğini anlamamıştım ama kamyonetten .300 Magnum'uyla döndü. Durup tüfeği omzuna aldı ve avcıya nişan aldı. Büyük siyah bir dürbün. Tüfek nefisti, koyu renk ahşabı yağlanmıştı. Ayıları vurmak içindi, geyiklere göre fazla büyüktü

ama içindeki yıkım dürtüsünden olacak, babam buna al-dırmıyordu. İsbet alan bir geyiğin, merminin çıktığı yer-den, koca bir omzunun parçalandığına bizzat şahit ol-muştum.

Gel keyfim gel, dedi babam. Güneşli bir günde bü-tün topraklarımıza ve geyiklerimize bakabilmenin tadını çıkarıyor.

Dedem, Oraya krallar gibi kurulmuş, diye katıldı.

Babam, Kamyoneti yaklaştırsana, dedi.

Tom gidip el frenini indirerek arabayı olduğumuz yere yanaştırdı.

Babam tekrar nişan aldı; ama bu sefer dirsekleri den-ge için kamyonetin kaportasındaydı. Kurma kolunu çe-kip bırakarak mermiyi tüfeğin ağzına sürdü. Bakalım bu-nu duyacak mı? Bu tarafa bakmasını ve onu kimin hedef aldığını görmesini istiyorum. Fakat gördüğüm kadarıyla avcı ne kimildanmış ne de bu tarafa bakmıştı. Çok uzakta, belki iki yüz metreden fazla mesafede olduğundan yü-zünü tam olarak seçemiyordum ama sanki yamacın daha aşağılarına bakıyordu.

Artık Tom da tüfeğini çıkarmıştı ve dürbününden kaçak avcıya bakıyordu. Benimse .30-30'umda sadece bir gez vardı.

Babam aklımdan geçenleri okumuş gibi, Gel sen de bir bak, dedi.

Tüfeği tuttum, dirseklerimi kamyonetin kaportasına yerleştirdim. .30-30'umdaki gibi bakım yağının kokusu-nu bunda da alabiliyordum ama diğer bakımlardan hiç-bir benzerlik yoktu arada. Daha ağırdı ve daha güzel iş-lenmişti; pürüzsüz ahşabı ve koyu mavi metali tek parça halinde doğmuşlar gibi birbirini bütünlemişti; dipçığı omzuma dayadığımda dengeyi mükemmelen hissedebi-liyordum: silah tam olması gerektiği gibiydi ve onu bir uzvum gibi kolayca benimseyebilirdim.





On bir yaşındaki bir çocuk, Cherokee'li atalarının geleneklerine uygun olarak ilk geyiğini avlayıp erkeklige geçiş sınavını verecek! Bunu gerçekleştirmek için babası, dedesi ve babasının arkadaşı Tom'la birlikte Keçi Dağı'ndaki aileye ait araziye gidiyor. Ama her şey beklendiği gibi, olması gerektiği gibi gitmiyor...

"Drama içimizdeki kötülüğün tarifidir ve son noktası da cehennemdir, cehennemi bir manzaranın tarifidir," diyen David Vann, bu görüşünü romandaki, "Cehennem, geçmeyi reddeden zaman ve onun geçmesini beklemenin çekilmezliğidir," "Öldürmek kadar eksiksiz ve dolaysız bir sevinç yoktu. Sırf bunun düşüncesi bile her şeyden daha güçlüydü," gibi cümlelerle pekiştiriyor.

Bir adrenalin gerilimi içinde okunan kitapta, Kabil ve Habil'den başlanarak dinlerin öldürmeyi teşvik edip etmediği, hayvan öldürmekle insan öldürmek arasında fark olup olmadığı yalın bir felsefe diliyle sorgulanıyor.

David Vann, üç günlük bir av hikâyesinde, dünyanın kuruluşundan günümüze kadar geçen sürenin ahlakını irdelerken, bir yandan da erişilmesi güç güzellikteki doğa betimlemeleriyle sanatının doruğuna çıkıyor.

